18 Δεκεμβρίου 2011

“Unde este Dumnezeu, mamă? Unde este Dumnezeu, tată? Nu vedeţi că înnebunim fără El?” (scrisoare de adio)

Ξένες γλώσσες / Românesc

„ Salvaţi sufletele noastre” , S.O.S….., aşa a îndrăznit să scrie cineva pe peretele closetului de la liceu (printre toate celelalte porcării sexuale)… Da, acesta e strigătul meu nerostit, poate strigătul generaţiei mele, înnăbuşit în inimile noastre, sub mormanele de gunoi ale vieţii de zi cu zi, de chiştoace şi sticle goale, de prezervative şi seringi; de decibelii muzicii date la maxim, de buzele şi corpul celui îmbrăţişat nu din dragoste (ce e aia poate că nu ştiţi nici voi!), ci din disperarea aceea scârboasă a bătrânilor neputincioşi, de a nu fi singuri! Da, acesta e adevărul nostru, partea cea nobilă şi frumoasă din noi, şi nu putem să-l scriem decât pe pereţii veceului!

De câte ori deschidem gura sau întindem mâna către voi ne trataţi ca pe nişte cerşetori: ne daţi repede bani sau dulciuri sau ţoale ca nu cumva să ne iasă de pe buze strigătul acesta periculos care v-ar pune în cea mai jenantă postură din viaţa voastră, aceea de a nu şti pentru ce trăiţi sau care e sensul vieţii la care ne-aţi chemat, născându-ne; ori ca nu cumva mâna întinsă să cerşească Adevărul pe care nu-l cunoaşteţi, asta fiind maximum de onestitate de care sunteţi în stare, pentru că în rest ne minţiţi fără probleme… De fapt, ne umpleţi şi nouă farfuriile cu ceea

ce curge din televizoare... (περισσότερα...)